

Warszawa, dnia 14 maja 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 183/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSR (del.) Izabela Kościarz - Depta

Protokolant: aplikant radcowski Dorota Skrodzka

przy udziale prokuratora Wojciecha Groszyka

po rozpoznaniu dnia 14 maja 2019 r. w Warszawie

sprawy D. Z., syna S. i T., ur. (...) w B. oskarżonego o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

z dnia 27 września 2018 r. sygn. akt II K 489/14

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżycielkę posiłkową i oskarżonego od uiszczenia przypadających na nich części kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami tego postępowania obciążając Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 183/19

UZASADNIENIE

Wniesione w niniejszej sprawie przez oskarżonego i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej środki odwoławcze nie zasługiwały na uwzględnienie, w związku z powyższym Sąd Odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Sąd Rejonowy przeprowadził obszerne postępowanie dowodowe i dokonał skrupulatnej oraz wnikliwej oceny całego zebranego materiału dowodowego. Ocena oraz analiza materiału dowodowego dokonane przez Sąd nie wykazują błędów logicznych i nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera dokładną analizę zebranych dowodów. Sąd Rejonowy przedstawił, które dowody uznał za wiarygodne, a którym odmówił wiary i swoje stanowisko uzasadnił. W trakcie kontroli instancyjnej nie ujawniono też istnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k.

Analiza materiału dowodowego pozwala bez wątpliwości stwierdzić, iż zachowanie oskarżonego D. Z. wypełniło znamiona zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 288 § 1 kk. i nie zachodziły żadne okoliczności wyłączające w tej sytuacji odpowiedzialność karną, przedstawione zaś w uzasadnieniu rozumowanie oraz wyciągnięte wnioski potwierdzają trafność rozstrzygnięć w zakresie zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania i orzeczonego obowiązku naprawienia szkody.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego Sąd Rejonowy nie dopuścił się wadliwej oceny dowodów, słusznie nie dając wiary w części wyjaśnieniom oskarżonego D. Z. i zeznaniom świadków K. Z. oraz M. M., a atrybutem tym obdarzając w znacznej części zeznania świadków M. P. (1) i M. P. (2) oraz M. B.. Z całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej jednoznacznie wynika, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zgromadzone dowody i na ich podstawie wyciągnął wnioski zgodne z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wiedzą i doświadczeniem życiowym. Nie ma racji oskarżony twierdząc, że Sąd I instancji z obrazą art. 7 kpk ocenił

zebrane w sprawie dowody tj. wyjaśnienia oskarżonego w których twierdził, że nie rzucił kamieniem w pojazd, którym poruszała się pokrzywdzona z mężem, a szkoda powstała w nim na skutek użytkowania samochodu w związku z prowadzoną przez M. P. (1) działalnością gospodarczą. Zdaniem Sądu Okręgowego słusznie Sąd Rejonowy przyjął, iż wyjaśnienia oskarżonego jedynie w części zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności. Przede wszystkim należy wskazać, iż wyjaśnienia oskarżonego, w których twierdził, że nie rzucił kamieniem w samochód pokrzywdzonej oraz że szkoda powstała w wyniku zachowania państwa P., stanowią przyjętą przez niego linię obrony i nie znajdują oparcia w materiale dowodowym, który został uznany za wiarygodny. Z zeznań świadków M. P. (1) i M. P. (2) w sposób jednoznaczny wynika, że uszkodzenia w pojeździe marki P. (...) nie było i powstało ono na skutek rzucenia w pojazd kamieniem przez oskarżonego. Ta wersja wydarzeń znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadka M. B., który widział jak oskarżony D. Z. wykonuje ruch ręką w kierunku pojazdu pokrzywdzonych, jak również w opinii biegłego Z. K., który w sposób jednoznaczny opisał mechanizm powstania uszkodzenia i wskazał, że niemożliwym jest, aby powstało w warunkach podawanych w wersji oskarżonego.

Również nie ma racji oskarżony podnosząc w apelacji, iż Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez uznanie, że to on dokonał uszkodzenia pojazdu, podczas gdy zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa zostało złożone dnia następnego w porze nocnej, co wskazuje, że pokrzywdzona wraz z mężem sami dokonali uszkodzenia pojazdu w celu skierowania działań organów ścigania w stosunku do oskarżonego. Niewątpliwym jest, iż między stronami postępowania i ich rodzinami jest bardzo duży konflikt. Niemniej jednak ten fakt sam w sobie nie może świadczyć o niewinności oskarżonego. Kwestie odpowiedzialności za popełnienie określonego czynu zabronionego ocenia się w kontekście całokształtu materiału dowodowego. W niniejszej sprawie materiał ten w sposób jednoznaczny wskazuje, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, a w związku z tym na kwestie jego odpowiedzialności bez znaczenia pozostaje fakt, kiedy zostało zgłoszone popełnienie przestępstwa. Również żaden z dowodów nie wskazuje, aby pokrzywdzona lub jej mąż sami dokonali uszkodzenia pojazdu. Jest to również sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania, aby zniszczyć swój samochód tylko w celu skierowania sprawy do sądu narażając się tym samym na stres, koszty, jak również na odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań. Ponadto z zeznań świadka M. B. w sposób jednoznaczny wynika, że widział on jak oskarżony podnosi kamień i uderza w samochód pokrzywdzonej, jak również oglądał pojazd po zdarzeniu i wyraźnie widział uszkodzenia.

W ocenie Sądu Okręgowego podnoszone przez oskarżonego kwestie odnoszące się do występujących w zeznaniach świadków M. P. (1), M. P. (2) i M. B. pewnych nieścisłości m.in. co do tego, gdzie tego dnia jechali, kiedy podali, że był świadek zdarzenia, jak również powodów wyjścia z domu świadka B., nie miały aż tak istotnego znaczenia dla dokonania ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie. Podkreślić należy, że zeznania w/w świadków są spójne, konsekwentne i korespondują ze sobą w kluczowej kwestii, a dotyczącej okoliczności powstania szkody w pojeździe P. (...) oraz dokonania tego przez oskarżonego. W tym zakresie ich zeznania pokrywają się również z wnioskami wpływającymi z opinii biegłych.

W ocenie Sądu Okręgowego również Sąd I Instancji w sposób prawidłowy ocenił zeznania świadka K. S. (obecnie Z.) – żony oskarżonego, uznając je za wiarygodne w części dotyczącej istnienia konfliktu między stronami oraz faktu spotkania na ul. (...). Świadek jest osobą najbliższą dla oskarżonego, zainteresowaną w korzystnym rozstrzygnięciu sprawy, a ponadto jej zeznania pozostają w sprzeczności z obiektywnym materiałem dowodowym.

Na uwzględnienie nie zasługiwała również apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, w której zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że świadek M. P. (2) bezpośrednio przed zdarzeniem uruchomił w taki sposób samochód, że na oskarżonego wydobył się spod kół kurz i żwir oraz że to spowodowało oburzenie oskarżonego i wywołało w nim stan poczucia zagrożenia, a ponadto przyjęcie, że stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego nie był znaczny. Również na uwzględnienie nie zasługiwał zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 115 § 2 k.k. poprzez niewzięcie pod uwagę wszelkich dyrektyw ustalania stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego, w szczególności jego gananej motywacji.

W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd Rejonowy, opierając się o poprawną ocenę dowodów, prawidłowo ustalił stan faktyczny, również w zakresie ustalenia stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż nie ulega najmniejszej wątpliwości, że ustalenie stopnia społecznej szkodliwości czynu konieczne jest w każdym przypadku badania odpowiedzialności karnej. Przy ocenie jego stopnia należy posłużyć się okolicznościami wymienionymi w art. 115 § 2 k.k. Zgodnie z dyspozycją tegoż przepisu, przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Badając te przesłanki Sąd Okręgowy wziął przede wszystkim pod uwagę, że zdarzenie zostało wywołane poniekąd zachowaniem męża pokrzywdzonej, który w dniu 30 czerwca 2013r., jak można wywnioskować, chcąc zdenerwować oskarżonego ruszył samochodem w taki sposób, że z jego rury wydechowej wydobył się dym, a spod kół kurz i żwir. W tej sytuacji, oskarżony D. Z. w przyływie silnych emocji i zdenerwowania, oburzony zachowaniem sąsiada chwycił za kamień i uderzył nim w kierowany przez niego pojazd. Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu z art. 288 § 1 k.k., niemniej jednak należy zwrócić uwagę na całokształt okoliczności powodujących bezprawne zachowanie oskarżonego, które prowadzą do uznania, iż zasadnym jest zastosowanie wobec niego instytucji warunkowego umorzenia postępowania na okres próby jednego roku. Oskarżony działał pod wpływem silnego wzburzenia, negatywnych emocji, spowodowanych przede wszystkim prowokacyjnym zachowaniem sąsiada. Między stronami istnieje długotrwały konflikt, jednak obecnie należy mieć na uwadze fakt, że od zdarzenia, w którym oskarżony D. Z. dokonał zniszczenia mienia pokrzywdzonej M. P. (1) minęło prawie 6 lat, a uszkodzenia pojazdu nie były znaczne. Ponadto należy podkreślić, że oskarżony D. Z. prowadzi ustabilizowany tryb życia, jest osobą wykształconą, wykonuje zawód lekarza, nie był też karany. Wydarzenie z dnia 30 czerwca 2013r. miało podłoże konfliktu sąsiedzkiego, a od tego czasu, oskarżony nie naruszył w jakikolwiek sposób obowiązującego prawa. Wskazać ponadto należy, że obecne jego skazanie, mogłoby się przyczynić do ograniczenia na tle zawodowym. Dlatego też, oceniając całe zdarzenie kompleksowo, przy uwzględnieniu jego genezy i zachowania obu stron, Sąd Okręgowy uznał, że prawidłowo Sąd Rejonowy przyjął, iż stopień szkodliwości społecznej czynu przypisanego oskarżonemu nie jest znaczny, a zastosowany środek probacyjny w postaci warunkowego umorzenia postępowania będzie instytucją wystarczającą. Uznać również należy, iż wobec oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Zdaniem Sądu Okręgowego również w sposób prawidłowy Sąd Rejonowy na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej obowiązek naprawienia szkoda w wysokości 1335,69 złotych, podzielając przy tym stanowisko Sądu I Instancji w zakresie jego wysokości. Na skutek zachowania oskarżonego doszło do uszkodzenia pojazdu, co wiąże się w sposób niewątpliwy z obniżeniem jego wartości i względów estetycznych.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy uznał, że nie ma racji oskarżony D. Z., twierdząc, że Sąd Rejonowy przypisując winę oskarżonemu, dokonał naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zgromadzonych w postępowaniu dowodów, gdyż ustalenia stanu faktycznego dokonane przez Sąd I instancji były zgodne zarówno ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, jak również z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego i pozwalają na przypisanie oskarżonemu zarzucanego mu czynu.

Zgromadzone w sprawie dowody, które w sposób prawidłowy i przy zachowaniu norm określonych w art. 7 k.p.k. ocenił Sąd I instancji, w sposób jednoznaczny wskazują, iż oskarżony D. Z. dopuścił się popełnienia przypisanego mu w wyroku czynu.

Również nie ma racji pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej, że Sąd Rejonowy nieprawidłowo dokonał ustaleń w zakresie społecznej szkodliwości czynu, a tym samym w sposób niewłaściwy przyjął, że wystarczające wobec

oskarżonego jest zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania, albowiem całokształt materiału dowodowego i okoliczności sprawy wskazuje, że wyrok Sądu I Instancji jest prawidłowy.

Z powyższych względów orzeczono jak w wyroku.